

DEBRECENI FŐISKOLAI LAPOK.

KIADJA: A MAGYAR IRODALMI ÖNKÉPZŐ-TÁRSULAT.

Mindennemű, akár a szerkesztőséget,
akár a kiadóhivatalt illető küldemény
a főiskolába címzendő.

Megjelenik: havonként kétszer.

Felelős szerkesztő:
SIPOS BÉLA.
Főmunkatársak:
ADY ENDRE — KISS ÁRPÁD.
Kiadóhivatal főnöke:
MOHÁCSY JÁNOS.

Előfizetési ár:
Egész évré 3 frt, félévre 1 frt 50 kr,
negyedévre 75 kr.
Egyetemi és akadémiai hallgatónak.
önképzőköröknek
egész évre 1 frt 50 kr, félévre 75 kr.
Egy szám ára: 10 krajcár.

Száz éves évforduló

Debrecen városában 1798 augusztus havában játszott először a „Fehér ló” vendéglő udvarán magyar szintársulat. — Száz éve mult tehát, hogy azok a vándor apostolok, kik a legutolsó évtizedekig is csak mostoha gyermekei voltak a hazának, itt ez ősi városban is megkezdték a nehéz harcot a kultúra, a magyar kultúra érdekében.

Most száz év után lelkes szívvel, kegyelettel gondolunk vissza az úttörő harcosokra, s a fényes ünnepek zajában is visszalopózik szívünk minden érzése hozzájuk s igazi hálával, csodálattal vegyes tisztelettel gondolkodunk róluk, de letepszük emlékükhöz a cyprus ágat is. — Élvezve a jelent, csak bámulattal gondolhatunk reájuk s talán meg se tudjuk érteni, hogyan hevithette őket annyira egy érzemény, hogy eltörve szomjuságot, éhséget s mindezeknél keservesebb megaláztatást, büszkén szolgálták a szent ügyet, a magyar színészetet. Hogy áldozhatta föl száz meg száz ember ifjúságát, életpályáját s jövő sorsát mikor tudta, hogy az eredmény így is úgy is az lesz, hogy elfeledve, a legnagyobb nyomorban hunyja majd le szemét.

A feleletet megadja erre egy szó — a hazaszeretet! Azoknak, kik félszázadnál hosszabb időn keresztül jártak városról-városra, rongyos ruhában, legtöbbször éhesen, melegen dobogott a szívük e szóra — haza, Magyarország — s szívesen szenvedtek volna százszorta nagyobb fáradságot is, szívesen szenvedték az utolsó perc nyomorát is, mert tudták, hogy az ő munkájuk lesz az az alap, melyen felépül s megerősödik a dicsőséges magyar színészet.

Hogy ez csakugyan igaz, annak tanujele a fényesen sikerült debreceni jubileumi ünnepély is. Száz év nemes munkáját ünnepeltük igazi lelkesedéssel, nem csak szűk körben, de az egész ország intelligenciájának jelenlétében. A Kisfaludy, Petöfi társaságok, az Otthon, a Dugonics társaság, Katona, Toldy, Kazinczy, Kölcsey kör, az Erdélyi Irodalmi Társaság, nemzeti, népszínház stb. stb. mind elküldötték képviselőiket, jelezve, hogy részt akarnak venni, országos jelentőségű ünneppé akarják tenni.

És az is volt. Minden ember érezte a mit egy budapesti előkelő lap imputált az ünneplő közönségnek — hogy „Tied vagyok, tied hazám e szív, e lélek, kit szeretnék ha tégedet nem szeretnék.” Tudtuk, hogy a magyar kultúra ünnepe ez. Velünk érez, velünk gondolkodik minden magyar szív és fő — széles e hazában.

Szépen kivette részét az ünnepekből akadémiaink ifjúsága is. Az az ifjúság, mely ott állt a debreceni színészet bölcsőjénél, kísérte száz éven át nemes lelkesedéssel az előbb zsenge, de folyton fejlődő s most már megizmosult színészetet, büszkén állt ott az ünneplők között. Ha már a tradíciók is egybekapcsolták a kollégium ifjúságát a színészetrel, az ünnepélyt rendező bizottság kifejezésre engedte juttatni érzelmeit.

Mi az utódok, a boldogabb kor szülöttei, elmondtuk azon az emlékünnepen, hogy az a lelkesedés, rajongás, melylyel a száz év előtti ifjúság körülvette a magyar színészetet, nem lohadt, sőt a fogyó idővel erősült, szilárdult. Elmondtuk, hogy az az út, melyen elődeink haladtak, a mi útunk is, az az eszme, mely őket lelkesítette, a mi eszméink is. Filléreinket összerakva, most is támogatjuk a nemzeti célokat, s miképen ők, mi

is sűrűn keressük fel Thália megszentelt csarnokát, hogy hazafiui lelkesedést, igaz művészetet tanuljunk.

A száz év alatt megizmosult debreceni színi nézet pedig rokonszenvvel karolja át az ifjúságot, méltányolja annak nemes hevét s biztatón mondja: „Jöjjetek az én templomomba, áldozatok oltáromon, ennél nemesebbet nem tehetek.“

Az ifjúság ohaja nem lehet más, mint: virágozzék, legyen hatalmas és erős s játszva küzdjön meg új századokkal!

S. B.

Felsülés.

Az ifjúság a társadalom jelentékeny része, mely feldarabolódik épügy, mint a társadalom.

S bár az ifjúság, mely nevelését apától nyeri, annak gondolatvilágát, hazafias érzését nem temetheti el — a mi a hány, annyi féle — mégis van olyan alkalom, a mikor megmozdul az egész, mint egy test és kifejezést ad érzelmeinek. S ez az alkalom rugója tapasztalat szerint legtöbbször a hazaszeretben leli alapját.

A hazaszeretet az, a mi lelkesít ifjut-öreget, a hazaszeretet az, a minek ha lángja kialszik az öregek szívében, élnie kell az ifjúságban, a romlatlan ifjui szívben, a minek eszménye a hazaszeretet.

És ennek ugy is kell lennie!

Egy pár évtizeddel visszamenve látjuk, hogy a nagy nemzeti munkának szerepe az ifjúság kezeibe jutott. Tettel szolgálhatták a hazájukat. De az idők változtak azóta. Az állami élet alakulása megad mindenkinek egy-egy szerepkört és azzal be kell érnie. Igen sokat enged meg az ifjúságnak az iskola falain belől, igen keveset azon kívül. Szabad ugyan politizálni, szabad mindent, de csak csendesen.

Jól meg kell gondolnunk azt, hogy irányadó szerepet nem vihet ma az ifjúság, helyette az bölcsőbb és tapasztaltabb egyének vállaira nehezedik.

S mikor rendez is valamit, az a felhevülés, az ifjui lelkesedés kitörése, a mi ha nem is a hazaszeretben leli alapját, mindenesetre valami magasztos eszme megtestestítése fáradozásán működik és figyelemre méltó körülmény.

Ilyen nagy eszme létesítéséért jött létre a turini nemzetközi diákkongresszus.

De mikor egy nemzet diáksága ünnepélyt rendez, igazán nemes intenczióktól vezéreltetve, mikor Európa diáksága összegyül, hogy megszólaljon szívének hamisítatlan hangján és előre kimondja minden politika kizárását, azért, hogy közelebb jöhessen egymáshoz és most előre kijelölje az utat, a melyen minden dissonáns hangnak el kell némulnia jövőre, akkor tudnia kell min-

TÁRCA.

A gyászruhás kis szőke lány.

— Kun Béla. —

Övé volt szívem hajnalálma,
S ő volt a hajnal csillaga.
Övé a földön minden üdvöm,
S ő volt a menyország maga.
E mennyország megnyílt előttem,
Ha pillanatra láttam,
S csak úgy titokba' rám tekintett
A gyászruhás kis szőke lány.

Nem ismerém és ő sem ismert,
Idegenek még sem valánk;
Egyszerre könnyen elpirultunk:
Szívünk mélyén egy volt a láng.

Megértém lelkét szótlánul is,
S ennyit ő is tudott talán,
Igy ismert s így volt ismerősöm
A gyászruhás kis szőke lány.

Csodálatos egy ismeretség!
A búcsuzás is ép olyan,
Egyszerre tudtuk mindaketten,
A szép időknek vége van.
Hosszabban néztem bús szemébe,
S a fordúlónál visszapillant
A gyászruhás kis szőke lány.

Azóta sokszor mondogattam:
Hulló virág a szerelem.
De jaj nekem, mint vándor árnyék
Kísért az emlék szüntelen.
Érette koczcintám a kelyhet,
És érette imádkozám,
Ilyenkor érzém, mindenem volt
A gyászruhás kis szőke lány.

denkinek, a ki csak gondolkozni tud, hogy fölébe kell emelkedni minden kicsinyes nemzetiségi surlódásnak, de még annak is, hogy ne keressük ott az igazságot, a hol nem található.

Erről győzött meg bennünket a turini nemzetközi diákkongresszus az oláhok részéről.

Nem lehet semmikép se viselkedésüket ki-magyarázni, oly nagyon gyűlölnék bennünket magyarokat s mihelyt módjukban van, tüstént ellenünk fordulnak.

Alkalom látszott erre a turini nemzetközi diákkongresszuson is. De csak látszott!

Az oláhországi diákok a nagyváradi Bolcas Lucián magyar állampolgárra voltak szorulva, mint alelnökre s hogy nem választották meg, az egyszerűen azért volt, mert magyar állampolgár volt és nem tudott franciául; azután összezárták az olasz lapokat, de úgy fogadták, a mint a mivel az olasz néptől elvárhattuk: mindnyájan vendégeink és nem engedhetjük meg a veszekedést!!

A Rómába tervezett magyar ellenes gyűlés szintén elmaradt, mert értesültek, hogy egy olasz publicista előre készült a magyarok érdekében szót emelni.

Eképpen terveztek, így akarták oláh testvéreink abba a kongresszusba, a melynek meg-mételyezője lett volna — bevinni a politikát.

Miért, egyenesen azért, hogy ellenünk bujtogassanak. S hogy nem sikerült, az egyedül az

előrelátó olasz ifjúságnak köszönhető és a magyar ifjúság képviselőinek, kik kellő energiával emelték fel szavukat mindama kérdéseknél, a hol a magyar ifjúság érdekéről volt szó.

Az „Opinione“ foglalkozik a kérdéssel és csodálatát fejezi ki, hogy ép a szabadságáért annyit küzdött Magyarország alattvalóinak van az anyatöld ellen panaszuk.

Mi csak hálánkat fejezzük ki az olasz ifjúság iránt, azzal a fogadással hogy soha sem feledjük el a magyarok irányában tanusított rokonszenves viselkedését és soha sem szününk meg azt viszonzni.

Elismerés illeti azért a nagy lelkesedésért, a melylyel kivihették azt a mi az ifjúsági életben még ez ideig egyetlen jelenség volt és hogy nem engedték azt megzavartatni semmi mellék érdek keltette körülményekkel.

Iyen értelemben szép eredményeket ért el a kongresszus és még szebb hirnevet biztosított magának az olasz ifjúság

Kiss Arpád.

Örök talány.

Acsay Lajos. —

Örök talány, örök talány
Az vagy előttem, oh: leány...
Szemem feléd hiába néz,
Lényed nem érti ember ész,
Nem gyarló ember ész!

Év évre mult, ott jártam ismét,
Hol álmodoztam egykoron.
Maradt tán egy-két árva rózsád
Virágerdős ábrándkorom?
S mit bánom én, ha minden ember
Mint idegenre néz reám,
Csak lesz egy régi ismerősöm
A gyászruhás kis szőke lány.

S az utcán szép leány jött szembe
Nem ismerős s nem idegen,
Utána néztem akaratlan,
A mint eltűnt a szegleten.
Ő volt, de hajh... piros ruhája
Hosszu ruhája nyílt talány:
Elérhetetlen álmokép lőn
A gyászruhás kis szőke lány.

Piros ruhájú földi tündér
Ne űz hát játékot velem,
Az én szerelmem már a múlté,
S tiéd az új üdv: a jelen.

Ragyogj tovább, én eltemetlek,
Imádód száz is lesz talán,
Nekem csak egy szép csillagom volt
A gyászruhás kis szőke lány.

Tovább megyek a vándorúton
Szívemnek nyílik még virág,
Isten veled, meg sem siratlak
Te elveszett tündérvilág! ..
Csak képzelet a hajnalálom,
S mért fussak délibáb után,
— De néha mégis elsohajtom:
Hejh, gyászruhás kis szőke lány!...

Coetusi csendélet.

Este van. Künn tombol az északi szél, nagy hópelyheket verve a zörgő ablakokhoz, benn jó meleg szobában megszokott teendőiket végzik a coetus lakók.

*Egy pillanat: szeretni tudsz,
Más pillanat: és tova futsz...
Feledve esküöm — esküdet,
Árván hagyva egy hű szívet,
Egy hű, igaz szívet!...*

*Örök talány, bűvös talány,
Csapongó lepke kis leány!
Ki értené meg lelkedet,
Ha nem a szív, a ki szeret,
Szeret, soh'sem feled?!*

*Rejtély maradsz mégis nekem,
Pedig szívemtől kérdezem:
Angyal vagy-é, ördög talán?...
S mit tudva-tudtam eddig is,
Csak azt mondja ezerszer is:
Leány, mindig leány!...*

Néhány szó a jogász-önképzőkörrel.*

Akadémiánk egyik legelhagyatottabb köréről van szó, s mikor az elhagyatottságról, arról a hideg közönről gondolkodunk, annak alapját keressük, mely fagyasztó dermedtségével e kört környékezi — egy igazi labirintusba kerülünk bele.

Jogakadémiánk a legnépesebb az egész országban; a kellő szám tehát megvolna. Hogy van

* E cikkre még visszatérünk.

Szerk.

Az öreg Ferenc ágyán végig heverészve, nagyokat szippant hosszuszáru pipájából s felhuzva olykor szemöldökét, jelezni kívánja, hogy ő most valamin gondolkodik. Egyszer aztán nagyot nyelve megszólal.

— Sándor!

A megszólított, ki szintén az ágyon heverész, hallgat. Fél könyökére támaszkodva, mereven nézi a saját lába fejét, melyet csendes filozófiával moztat szünetlenül.

— Sándor!

— Hm.

— Hallottad?

— Hallottam.

— Mit?

— Hogy megszólítottál.

Az öreg kijön a flegmájából és valami afféle dűnyög, hogy miért is teremt az Isten ilyen boldogtalan észjárású embert a világra?

A nagy bajszu Kálmánon észre lehet venni, hogy most már nem a regény érdeklí, a melybe

tehát az, hogy ily nagyszámú polgárság közt nem akadnak vállalkozók, kik tudásukat, szívök, lelkek melegét nyilvánosság elé vive utat mutatnának a még járatlanabbaknak.

Akadnának, hogyne, a tehetséget, illetve képességet világért sem akarjuk kétségbe vonni, — de mikor azt látjuk, hogy sokkal csekélyebb számú theologus collegáink önképzőköre dicséretes buzgalommal működik, s fényesen oldja meg feladatát; mikor Patakon a sokkal kevesebb számú hallgatók valóságos idealismussal felelnek meg hason célú és irányú körükben feladatuknak: mikor azt látjuk továbbá, hogy a nép minden rétege könyvtárakat, szakköröket alakít, csak-hogy a lázas sietséggel haladó kornak, mindenkítől sokat váró igényeknek megfelelhessenek — akkor valóban s nem ok nélkül kell gondolkodóba esnünk nagyszámú akadémiai polgárságunk magatartása illetőleg saját önképző-körével szemben.

Talán ama mindannyiszor hangoztatott „önfentartás“ veszi igénybe ifjúságunkat? Ez tagadhatatlan, de itt oknak, illetve kifogásnak nem válik be, mert utoljára is minden szakpályára készülő ifjunál kell, hogy a végcél szaktudománya kincses-bányáinak kiaknázása legyen. Ezt pedig a mai kiterjedt tudományoknál csak tankönyvekből s tanári előadásokból bármilyen lelkiösmertes legyen is az ifju, nem lehet többé még csak

oly mélyen látszott elmerülve lenni, hanem szeretné tudni, hogy mit hallott az öreg. Ő a coetus telegráfja, hát bántaná a dolog, ha más előzte volna meg a hirhallásban. Oda is szól ugy félvállról.

— Nyögd ki már öreg, a mit hallottál.

Hanem az nem megy könnyen. Az öreg meg van győződve róla, hogy ő most okvetlenül nagyot mond, hát meg is adja neki a kellő apparatust. Először is fel ül az ágyon, a fél tenyerébe kiveri a pipáját, meggyőződik róla, hogy a kiverés után jól szelel-e? s csak azután mondja titokzatos fontoskodással:

— Arról van szó, fiuk, hogy a papok fizetésének minimumát a kormány 800, mondd nyolcszáz forintban állapítandja meg.

Kálmán a befejezéskor már megint a regénybe volt elmélyedve, Sándor nyugodtan mozgatta tovább a lába fejét, csak a „bagoly“ mutatott érdeklődést, hanem arra meg az öreg nem reflektált.

megközelíthetőleg sem kimeríteni, hanem mindennütt hozzá kell folyamodni az önképzéshez s a keretet így kitölteni. Az önfentartás lehet ugyan férfiúnál cél, de nekünk csak eszköz, ennek pedig a célt feláldozni nem szabad! Felhozhatnak itt sokan, hogy lehet az önképzést gyakorolni csendben, visszavonulva, de engedjenek meg az ezzel érvelők, de sokkal biztosabb talaj erre nézve a nyilvánosság jóakaratu kritikával, melyeket az önképző kör nyújt.

Vagy talán épen a kritikától félnek sokan?

Van benne valami, mert ma még a felnőttek közt is két irányba van e sokak által rettegett fegyvernek: subjectiv és objectiv. De míg az első szánalmas mosolyra kell, hogy keltse ajkainkat, az utóbbira szükségünk van, mert a nélkül eszméink közt rendszert tarenteni, a magunk tévedését — mások igazaival szemben beismerni, ha keserű igazságaihoz hozzá nem szoktunk — soha sem leszünk hajlandók.

Avagy sokan talán félnek azon irányzattól, mely a közelmúltban megállapította legtöbb körünk munkásságát? — erre nézve legyenek nyugodtak, a jogász önképzőkör tagjai a személyes színezetű harcokat teljesen kizárták kebelükből, s kizárólag csak a kör célja megvalósításának szentelik szabad idejüket.

Végül — sokan talán annak a tévhitnek

Látva az öreg, hogy szavai nem érték el a remélt hatást, csendesesen visszafekszik megint az ágyára és mérges tekintetet vet a filozofus Sándorra, a ki megkérdezi tőle:

— Vége van komám?

— Vége hát

— Mondd el még egyszer komám!

Ez már gorombaság volt. Olyan gorombaság, hogy még Sándor is megbánhatta, mert darab idő múlva igyekezett elütni valamivel a dolgot.

— Fiuk!

A bagoly kötelességszerűen mondja rá: — halljuk! Az öreg Feriből azonban a megsértett hiuság tiltakozik a meghallgatás ellen, Kálmán sem akar hallgatni, tényleg azonban mindnyájan figyelnek, mert el vannak rá készülve, hogy Sándor valami ostobaságot mond. Be is üt a várakozás.

— Hogy lehet az fiuk, hogy például az én lábom feje olyan messze van a tulajdonképeni fe-

hódolnak, hogy nincs — e körnek létjogosultsága? S ezért nem pártolják?

Kevés tagja volt, kevés tagja van, tehát megszületett ama fentebbi merész feltevés. Egy szakkörnek nincs létjogosultsága?

Az irányzat lehet benne a hibás, de a kiknek ez nem tetszik, vigyenek bele ujat, de olyat, a mi azt árnlja el, hogy az önképzés a szakpálya vagy bármi más téren nem bir létjogosultsággal, ne mondjanak, mert nagyon kevesen és pedig ezek is helytelenül hiszik el nekik!

Nem uraim, ez egyik sem helyét megálló kifogás. Egyszerűen „nem akarunk“! Higyjék meg önök, hogy e nem akarással egy kis árnyat vetünk akadémiánkra, az ürességtől tátongó gyűlési terem egy fekete pont, mely bennünket vádol, olyan érthetően mondja: „nem ilyen volt hajdan a jogász élet, lázas, tevékeny... Vitatkoztak, eszméket cseréltek az ifjak, hazafiasság, szent kötelességtudás dagasztotta keblüket, részt vettek a haza örömeiben, bújában, teljesen tisztában voltak hivatásukkal, s tudták mit vár tőlük a haza, az emberiség“!

Nem mond új dolgokat e pont nekünk, tudnánk mi azt, de nem akarjuk!

Hagyjuk el a nem akarást, ne hogy mint a mostoha szülőket, megszóljon bennünket a világ...

A mostoha gyermek esdve kér — vajha ne csak a pusztába kiáltana! **Kovács Imre.**

jemtől és mégis ha akarom, tudom mozgatni a lábom fejét?

Kálmán még mélyebben hajol a regény fölé, a bagoly a tüzet igazítja meg, az öreg Feri meg a pipája csutoráját harapdálja egy darabig, majd jóízűen hahotázva elkiáltja magát:

— Hallottad ezt Károly komám?

A Károly névre ijedten néznek mindnyájan egyik sarok felé.

Rozsdás vaságy áll ott, benne csupasz szalmazsák, — egyéb semmi.

Az öreg észreveszi, hogy bolondot mondott és mig hosszasan e pont felé néznek, azt dörögögi:

— Elfelejtettem, hogy már nincs közöttünk.

Hanem akkor már késő. A gazdátlan ágynak története van, olyan az az igazi coetusban, mint egy frissen hányt sirhalom, csak rá nézünk és regél; regélt ez az ágy is és e regétől a coetus elszomorodott.

A becsületszékről.

Kevés számu akadémiái polgár jelenlétében zajtalanul folyt le nov. 22-én a becsületszék megalakítása, mely intézmény feladata az akadémiái polgárok közt felmerülő becsületbeli ügyek elintézése.

Nem céloim e helyütt az ember erkölcsi értékének alapját képező becsülettel s a megsértett becsület helyreállítására szolgáló párviadallal foglalkozni; megtették ezt már mások, én csak az ifjuság becsületbeli ügyének elintézéséről fogok szólni.

Tudomásom van róla, egész sereg becsületbeli ügy merül fel alma materünk kebelében az akadémiái polgárság között és az egész sereg becsületbeli ügyből egyetlen egy sem intéztetett el békés úton becsületszék által, sőt a legtöbben tudomást sem akarnak venni e minden esetre nagyfontosságú intézmény létezéséről. Ezt mutatja az is, hogy a megalakításkor oly kevesen voltak jelen. Nem folytak itt pártoskodások. Kitérdekel az, hogy ki lesz tagja a becsületszéknek? Hisz az ügy sem egyéb, mint piscus masculus, mint egy papiron élő intézmény.

De rajtunk áll uraim, hogy a becsületszéket azzá tegyük, a minek természetesen lennie kell, hogy t. i. az akadémiái polgárok között fel-

Kálmán hol beteszi, hol kinyitja a könyvét, látszik, hogy kelletlenül olvas. az öreg Ferenc időközben megint pipára gyújt, de csak nagy ritkán szippant egyet, így a pipa lépten-nyomon kialszik, Sándor is mélyebben látszik gondolkozni és megszünik jó darabig mozgatni a lábát, a bagoly pedig kezébe hajtva fejét, elgondolkozik az élményeken, melyeket pár havi bagolysága alatt szerzett. Gondolatai közben eljut oda, a mikor a legöregebb lakótársát, Károlyt bucsuztatták

Szomorú nap volt az!

Károly volt a legvénebb és leghosszabb diák, a kit ismert. Inni is az tudott legjobban. Mindig jó kedve volt. Ha egy korcsmát látott, nem állhatta meg nóta nélkül. Az igaz, hogy betérés nélkül még ritkábban állotta meg. Különös hivatást érzett arra, hogy a baglyokat bevezesse a diákeletbe. Ezt a baglyot pedig megkülönböztetett kedvenczvé tette. Pászoltak is egymáshoz nagyon. Jeles példánykép az egyik, kitűnő tanit-

merülhető mindennemű becsületbeli ügy békés úton becsületszék által intéztessék el.

Erre pedig egyedül egy eszköz van: ha ki mondja az ifjuság, *hogy minden akadémiái polgárnak becsületbeli kötelességévé tétetik a tudomására jutott becsületbeli ügyeknek a becsületszékhez leendő felterjesztése.* És ha ennek daczára akadna elég vakmerő, ki becsülete megsértéséért titokban, fegyveres úton szerezne magának elégtételt, vagy a ki a tudomására jutott esetet fel nem jelentené, mint egy félelmetesen veszedelmes kór terjesztője és erkölcsileg megbélyegzett, méltó, hogy iskolánkbeli való el-távolításával az ifjuság a becsületszék közben-járása folytán kérje.

Sok ember menekednék meg ez által a kellemetlen párviadatok elől s sokak szülőit mentenénk fel annak találgatása alól, hova teszi fiunk azt a tömérdek sok pénzt!

Igaz, a becsületszék mostani alakja céljának tökéletesen meg nem felel. Az egyszer s mindenkorra választott becsületszéki tagok nagyon részrehajlók lehetnek, úgy, hogy nem csoda, ha egyik másik sértett vagy sértő fél némi tartózkodással bízva ügyét e bíróság ítélete alá.

Nem egyszer s mindenkorra, hanem esetről-esetre kell a becsületszék tagjait megválasztani és pedig úgy, hogy mind a sértő, mind a sértett jogosítva legyen azok közül, kiket ügye leg-

vány a másik, szóval nagy barátok lettek. Különösen az éjfélutáni leckeórák voltak érdekesek. Arra oktatta a baglyot, hogyan kell a rendőröket tévútra vezetni.

Megállottak az utca közepén.

— Készen vagy? — kérdezi a mester.

— Készen.

— Na, ordits!

És ordítottak duettben.

A rendőrök szaladtak feléjük és megbotránkozással kérdezték:

— Miért ordítanak?

A mester ártatlan képet vágott ilyenkor.

— Hiszen nem mi ordítunk.

— Hát?

— Azok voltak, a kik előttünk mennek.

A rendőrök egymásra néztek és tovább állottak.

Akkor jött az oktatás.

biztosabb védelmezőjének tart 6—6 tagot választani s aztán az így választottak közül mindenik fél a másik fél által választott tagok közül 3—3 tagot visszavetni, a mint ez több intézményben meg is van valósítva. Az így megmaradt tagok egyszer s mindenkorra választott elnökkel képeznek a becsületszék, mely mint ilyen csak addig léteznék, míg azon ügyben, melyből kifolyólag megválasztatott, ítéletét meghozta. Így vélem a részrehajlás legcsekélyebb árnyát is a becsületszék tagjainak ítélkezéséből kizárva.

Ezek a gondolatok ébredtek fel bennem a becsületszék megalakításakor, s tudva azt, hogy az ifjuság romlatlannak tartott érzése első sorban van hivatva ilyen magát még keblében teljesen be nem fészkelte kóros nyavajának terjedése elé gátat vetni, nem haboztam azt e lapok hasábjain sem az ifjuság figyelmébe ajánlani. Szóljanak úgy ez ügyben, a mint sziveik parancsolja.

Madarassy Gyula.

*

Madarassy Gyula ur nézetét nem tesszük ugyan magunkévá, de szívesen közreadtuk lelkesedéssel megírt cikkét. Egyszersmind tért adunk a kérdés vitatásának.

Szerk.

Egyről-másról.

A mióta tüntetnek a diákok, azóta a rendőrök is kezdenek erőszakoskodni. Ez erőszak különben szintén tüntetés — ha jól megfontoljuk.

*

A tüntetések fontossága leginkább a kávéházak fogyasztási mérlegénél nyilvánul, mert a rendőrök, mintha előrelátók volnának, rendesen kávéházakba kergetik a tömeget; azért beszélhetünk a tüntetés gazdasági hatásairól.

*

Ha a diákok tüntetnek, akkor a rendőrök mennek iskolába és ők szünetelnek.

Mégis csak jó a diákpolitika!

*

Milyen is az a felfogás! A statisztika némelyek szerint nem önérzetes, ha akadémiai hallgató! mások szerint tulságos önérzetes. A debreceni színészet bölcsőjénél maga az ifjuság működött, 100 éves jubileumánál statisztáskodik és 200 éves jubileumánál — ha fokozatosan halad — pauszál. Itt is feltalálható a rendszer, még pedig a — degressio.

*

Egy ornamentikai tudós és matematikus azt fejtette ki, hogy a versből ki lehet számítani

— No látod bagoly, ezt így kell csinálni. Ha hátulról jön a rendőr, előre küldjük, ha elülről jön, hátra küldjük. Megértetted?

Szomoruan mosolygott a bagoly, mikor gondolataiban ide ért.

Egyszer aztán azzal állott elé Károly, hogy ő megy, exmittáltatja magát és megy a Biharba káplánnak. A bagoly azt hitte, hogy csak bolondozik. Nem tudta őt másképp elképzelni, csak vén diáknak, és aztán bántotta a dolog, hogy hűséges oktatójától ilyen hamar meg kell válnia. Hanem azért a válás pillanata csak megérkezett. Ünnepest hangulatban vonult le a coetus a bucsu lakomára s szó nélkül körül ülven Rudi bácsinak egy asztalát, hallgatagon itták a nedűt.

Károly szólalt meg először.

— Na fiuk, hát én elmegyek.

— Elmégy, — mondja Kálmán és Ferenc kórusban és nagyokat bólintanak reá. Sándor is elkezd bólintgatni és úgy mondja:

— El, hála istennek.

Erre aztán kacaghatott egyet, mert tudták, hogy nem mondja komolyan. Ez a kis jókedv pedig meghozta a többi. Megeredt a beszéd az átélte dolgokról.

A reminiscenciák refrainje pedig mindig egy:

— Igyunk fiuk! és mulatott a coetus reggelig. Akkor pedig kikisérték a vén diákot az állomásra. Majd lesz ideje aludni a vonaton, mondogatták egymásnak és mig elfogódva néztek a vasúti kocsik felé igyekvő alak után, úgy vették észre, mintha az öreget a kezében tartott kuffer majd jobbra húzná, majd balra taszitaná. Egymás szemébe néztek mosolyogva és azt látszottak kérdezni, mi ennek az oka?

— Pityus az öreg, mondja Kálmán

— No, mi sem vagyunk egészen szárazok, mondja Sándor.

— Ni, ni, ezért nem láttunk mi jól, mondja Ferenc és a bagolyra mutat, a kinek köny csordult végig az arcán.

mathematikai pontossággal, a szerelem nagyságát. Előadása oly nagy sensatiót keltett, hogy a levezetés végén egyetlen egy hallgatója sem akadt. Ezen pedig azzal a feltevessel nyugodott meg — hogy nem értette meg senki — ezért nem tiszták a nagy kérdések?!

*

Bandi a legújabb gyorsíró. Ha múltat, másnap rendesen nagy jegyzőkönyveket talál magánál, ilyen forma rövidítésekkel: pincér, pof, gefreiter, panganét, 81 sz. rendőr. És ez neki egy egész tragédia - vagy komédia.

*

Egy frenologus azt mondta, hogy minden nyílt homloku leány megbocsát a vétségért. Mikor ezt megtudtam, mindjárt próbára tettem egy bárna kis leányon. Nos kisasszony — kezdém tudja-e, hogy maga nem olyan szép, mint a milyen jó. Pedig maga nem is nagyon jó Érti? És tüstént bocsánatot kértem. Hiába! Azóta soha sem hívott meg ozsonnára Levonva ebből a konsequencát, a frenológiát többé nem ismerem el tudománynak.

*

A poetákon is kifog néha a szórakozás. A mi poetánk igen feszes társaságba volt hiva s épen két csinos lányka közé esett az asztal mellett. A poetának nem volt kosztja, így sokszor átgondolta az ebédeket. Már az első tál ételnél

Csak a bagoly erősítette mindig, hogy mind a három megtörtént velük

* * *

A vihar zúg és mialatt Kálmán újra reményébe mélyed, a Ferenc pipája újra jól füstölög és a Sándor lába újra vigan mozog, a bagoly oda lépked a gazdátlan ágy elé, nézi egydarabig, majd lefekszik reá s míg a vihar zúgását hallgatja, a hóborította rónaságon át gondolatban Bihar bércecs tájai felé száll, felkeresi ott az elvált cimborát s félálomban adja át a maga s coetusa izenetét:

Isten veled hú oktatóm, Isten veled te régi jó barát!

Boross Lajos.

igen keveset szedett tányérjába, a másodiknál pedig a háziasszony nagyon kínálta, úgy, hogy minden szem feléje irányult. „Kö-köszönöm nagyságos asszonyom — nem szoktam...” — volt a felelet.

*

Hogy ismét rátérjek a statisztika nem utolsó ember! Az ifjusági gyűlésen egy atyafi hathatós érvekkel igyekezett meggyőzni a tagokat, hogy semmikép sem egyeztethető össze az akadémiai polgárság és statisztázkodás. De az atyafi mégis elment statisztának, mert sehol sem kapott helyet. Így történt aztán, hogy egy szép fekete szemű kórista hölgy annyira elbájolta az atyafit, hogy tán még mai napig is statisztázódik. Ezért veszedelmes a szinpad s a — disz statisztázkodás.

Krix,

CSARNOK.

Jégpályán.

*A pálya partján álldogáltam
Ott lenn játszott a víg sereg,
Ugy volt, vagy nem, de legvigabbnak
Én, lányka, téged néztelek.
Szép arcod égett, kipirulva
Csak úgy repültél, szép leány...
Nem csoda, hogy a jégre vittél
Engem is egykor, hajdanán.*

*Vidám kacaj csengett közelben,
Elöttem siklottál tovább.
Lehet, hogy nem engem neveltél...
Tán leesett a koresolyád.
S nevetted, hogy annyi gavallér
Ajánl mohón segéd-kezet,
Kiket úgy fogsz a jégre vinni,
Mint jégre vittél engemet.*

*Csak azt nem értem semmiképen,
Hogy még nagyon sok lány van ott,
De nevetését mindeniknek
Túlesengi a te kacajod;
Hogy feltűnést kívánsz te keltni —
Rólad feltenni nem lehet
Másnak, — de én tudom, mióta
A jégre vittél engemet.*

*Ismerlek jégen, bálteremben,
Szalonban, utcán, mindenütt,
Tudom, hogy üres szived, lelked,
Fagyod egy vulkánt is lehűt;
Te mindig csak ragyogni vágyol,
S örülsz a hódítás felett...
Sajnos! csak akkor tudtam mindezt,
Hogy jégre vittél engemet.*

Röpüld át a földi éltet is,
Mint most a jégen siklól át;
Ne ismerd meg soha, miként én,
A vérző szívnek bánatát ...
De tudom, hogy majdan csalóddva
Fel fog zokogni jégszíved,
De akkor már sem engem, sem mást
A jégre vinni nem lehet. ..

Magányban.

Este van, sötét est, a nap már leszállott,
Zúgó rengetegben elmerengve járok,
Rengetegnek csöndjét nem zavarja semmi
— Szúró szederinda —
Hajol az útamra, rajta kis madár zeng —
S azt dalolja — Vilma.

Bent a messzeségben vadgalamb turbékol
Édes szerelemről, örök boldogságról;
Édes-bús szavára, mintha még az ég is
— Kétfelé megnyilna, —
Hisz a vadgalamb is egy nevet turbékol,
Csak azt bújja — Vilma.

Kis pataknak árja falevelet ringat,
Egy partról más partra átvezető hidnak,
Kis bogár ül rajta, lehajol a vízre,
— Mintha abból inna —
Közbe fel-felzümög s mintha zümögése
Azt mondaná — Vilma

Hallgatom, hallgatom erdő zokogását,
Csalogány danáját, vadgalamb bűgását,
Szemeimből lassan könnyecseppek peregnek,
— Mintha az ég sirna, —
Madárnak, bokornak mondom el a titkot,
Annyit csak, hogy — Vilma.

Farkas Mihály.

Táncban.

Pici kezed add kezembe,
Rózsa-arcod hajtsd keblemre,
S míg a zene bűvös, bájos
Andalító hanginál
Lelkünk egygyé összeforrva
Tündérhonba, messzi száll:
Derakadat átkarolva,
Arcod fölé ráhajolva,
Égő ajkam csendesen
Hadd susogja, édesem:
Szeretlek, mint nem szeretett
Szív szívet még sohasem!

Tánchevében, kéz a kézben,
Mint levél a szálló szélben,
Tova lejtve boldogan,
Ne nyisd szóra ajkad,
A mit érzesz, kimondani
Ugy se találsz szavakat.
Beszéd helyett ragyogtasd rám
Két csillagod, édes lánykám,
Ez mondja meg, kedvesem,
E két csillag, én nekem:
Te is szeretsz és szerelmünk
Nem ér véget, sohasem!

Vajna Géza.

Pillangó a zivatarban.

Hej goromba az világ!
Kár kezébe szép virág.

A történelem beszéli, hogy 1674 körül halotti csend honolt szegény magyar hazánk felett. Temető, egy élő, de végkép kimerült nemzet rideg temetője lett a Kárpátok övezte föld s a nemzet nagy temetőjének halotti csendjén csak a mélyen érző és igaz honfi keblek kinos nyögései hatottak olykor-olykor keresztül. Veszni... pusztulni készült Ázsia szabad szülöttje, a magyar. S talán el is vész... talán el is pusztul, ha a jóságos Isten Messiást nem küld az ő választott népének.

És a Messiás eljött.

Mint egy heros bontakozott ki Tökölyi, a tétlenség sötét homályából s felidézve szellemével a régi hőskorszakot, alkotott egy új, mesés világot.

Ez a mesés világ a kuruc-világ, melynek ezer és ezer szövevényeiből került ki ez a kis történet is.

*

1678 ban az ifju Tökölyi Imre gróf váratlanul fegyverre szólította a nemzetet. A felkelés tüzvész gyanánt terjedt el és csakhamar lángokba borította az egész országot. Toboroztak, fegyverkeztek mindenfelé. Sok édes anyának kellett búcsuzni egyetlen kenyérkereső fiától, sok szép leánynak kellett válni hosszú időre — talán örökre — kedvesétől.

Székelyhidon is toboroztak. Bevették a falu két büszkeségét Pap Marcit és Göncöl Pistát is Sirt utánuk az egész falu leány népsége, de ők — mindketten — csak egy leányért epedtek.

Két hónap alatt tele lett az ország ellenséggel és jóbaráttal, Veszekedtek mindenfelé s hol a

kurucok verték meg a laboncokat, hol a laboncok a kurucokat. Legjobban boszankodtak a békés állapot hirtelen megváltozása miatt a magyar gazdák. Alig, hogy átvonult a falujokból a kuruc sereg, jött a labonc had és a mit el nem fogyasztottak a kurucok, azt elrabolták a laboncok.

Szegény Nagy János uramnak is egyszerre nagyon kényes lett a helyzete Jómódú gazda volt Székelyhídon. Szép nagy fehérre meszelt háza állt mindjárt a falu bejáratánál s úgy akár kurucok, akár laboncok vonultak a falun köröszül, neki mondták először, hogy „adjon Isten jó napot.”

Heten-nyolcan befészkeltek magukat az öreg János gazdánál s ha egy hétig nem fujtak riadót, akkor egy hétig fogyasztották a házigazda ételmét és jó borát. A kurucok jól érezték magukat nála, mivel szivesen látta őket; a labancok meg azért keresték föl, mivel tudták, hogy nem szivesen látja őket. Sokat sóhajtozott a derék gazda s kérte az Istent, hogy vessen véget már a háborus időnek, mert ha sokáig így tart, vagyona egészen tönkre megy. — Pedig tulajdonképen nem is a jó bor csalogatta a kurucokat és labancokat János gazda házához; honnan tudták volna, hogy jó bora van, hiszen nem volt a falra festve se hordó, se palack. Egyetlen s legkedvesebb leánya, Ilona, volt az oka mindennek. Csupa kíváncsiságból is kinézett a zöld salugáteres ablakból, mikor katonák vonultak el a házuk előtt s ha ilyenkor meglátták szép halvány arcát, éjsötét haját s pici eperajkát, szivesen hozzájuk szállt volna az egész hadsereg. Igyekezett is mindegyik a szép leány kegyébe jutni, de hasztalan. Különösen két falubéli legény, Papp Marci és Göncöl Pista versenyeztek szerelméért. Ilonka azonban csak Marcit szerette. Mióta elvitték katonának, egészen a busulásnak adta magát, azóta lett arca is oly halovány, a mi azonban csak fokozta szépségét. Kerülte az embereket és ha nem látták, sirt, zokogott. Most érezte csak, hogy mennyire szereti Papp Marcit. Legszivesebben időzött kis kertjükben, melynek kerítésénél oly sok kellemes órát töltött Marcival. Mig ápolgatta s öntözgette virágait, eszébe jutottak a holdsugáros, ábrándos nyári esték, mikor Marci észrevétlenül ott termett s reszkető hangon kezdte énekelni:

„Hogyha látnád, szívem, az én szívemet,
Mely iszonyun szeret s óhajt tégedet;
Nem engednék keseregni úgy ötöt,
Nem engednék keseregni úgy ötöt.”

(Folytatás és vége.)

Sport.

A korcsolya saison.

Ide s tova itt lesz fehér szakállával a tél apó, befagy majd a Margit-fürdői jégpálya, kigyulnak a villamos lámpák s megkezdődik a korcsolya saison.

Debrecenben, már értve alatta az akadémiát, ez az egyetlen sport, melyet háromszáz akadémista közül alig üz tiz ember. Tudja Isten miért miért nem, nem lelkesedünk érte, s még csak eszünkbe sem jut, hogy ezt minden áron széles körben kellene meghonosítani. Szükségtelen elmélkedni ennek a sportnak jó oldalairól, hiszen tudja mindenki, hogy a legegészségesebb és test-edzőbb.

Találni kellene valami modus vivendit, mely lehetővé tenné, hogy elterjedjen, s mindenkinek alkalom adatnék gyakorlására.

Ha akadémiánkon 50—60 ember összeállana, több mint bizonyos, hogy a Margit-fürdő igazgatósága rendkívüli kedvezményeket nyujtana. Megtenné ezt az ifjuság iránti szeretetből, de meg üzleti szempontból is. Megpendítjük tehát az eszmét, s felhívjuk reá kollegáink figyelmét. Lapunk főmunkatársánál, Kiss Árpádnál feliratkozhatnak azok, kik pártolják az eszmét — s ha elegendő résztvevő akad, a nemes sportot még ez év folyamán kultiválni fogjuk.

Halifax.

— **Kerékpáros jogászok.** A hideg idő beálltával vége van — tavaszig — a kerékpár sportnak. A jelen évben akadémiánkon rendkívül sokan kerékpároztak, s néhányan valódi tőkélyre vitték még a műkerékpározást is. Mint a D. K. E. tagjai az egyes versenyeken szép sikert értek el Váradi Szabó János és Dzurilla Béla 3-ad éves joghallgatók.

— **Vivás.** A debreceni jogászok a feloszlott vivőegyesület hiányában ez évben vivómesterek-nél nyernek oktatást. Két mester tanítja őket, Nagy Kálmán és Szigeti Benedek Gyula. Mindkét iskola már eddig is szép eredményeket mutat fel.

Lapszemle.

A D. F. L. által megkezdett Lapszemle rovat most nemcsak abban, hanem minden ifj. lapban feltalálható. Ugy látszik szükség volt rá vagy ha

nem is volt, arra a szerény címre, a mely felül áll, elég és tárgyalásra méltó anyagot szolgáltat.

Az *Egyetemi Lapok* legutolsó száma nov. 15-én jelent meg. Vezércikke üdvözet az ola z testvérekhez, Komáromy Zoltán az új vizsgálati rendszer előtt konkrét javaslat tételére hívja fel az ifjuság figyelmét.

Majd Dalmady Zoltán érdekes pszichologiai tanulmánya olvasható.

Azután az Irodalom, Sport, Vidék és Hirek rovata következik.

Csinos tárcát irt még Komáromy Zoltán „Mese a boldogságról“ címmel. Lapszemléjében a programunkra tett megjegyzés — mint írója is mondja, tudva, hogy nem a mostani vezetőségre vonatkozik -- feleslegesnek bizonyult és S. B. ur nem is fél, csak azt jelezte, hogy érdeklődni fog ezután is (mint eddig) minden iránt, a mi az ifjuság egyetemének érdekeit illeti.

Kolozsvári Egyetemi Lapok szintén nov. 15-i datummal jelent meg. Dr. Terner Adolf rektor üdvözlő beszéde olvasható bevezetésül, a ki a lapnak sikeres munkálkodást kíván. V. A. az egyetemi polgárok politizálásáról és tüntetéséről elítélőleg nyilatkozik, majd a Csongrád megye feliratát tárgyaló városi gyűlés heves küzdelme alatt rendezett tüntetés leírása olvasható hosszadalmas leírásban, a mi tárgyhiányt sejtet. Nálunk is heves küzdelem volt, de az akad. ifjuság távol tartotta magát a tüntetéstől előre tudva, hogy az esetben, ha tüntet, nem kerülheti ki a kellemetlenségeket és ez a leghelyesebb, mert nem brutáliskodhattak a rendőrök; hanem azért kifejezést adott akkor érzelmeinek, a mikor Kossuth Ferencet kikísérte a vonathoz, üdvözlő beszéd és hazafias dalok kíséretében példás komolysággal és renddel. Alakuló félben van Kolozsvárt a kath. egy. ifjak otthona, a budapesti „Szent-Imre-Egylet“ mintájára. Az egyesület még a napokban megalakul, hol kiváló gond lesz fordítva a vallásos érzület ápolása mellett a szivet-lelket nemesítő magyar dalra és zenére. Lapszemléjében lapunk elrendezése ellen van kifogás, a mi megokolt lenne abban az esetben, ha a darabok nem mind tárcaszerűek lennének, különben is az első számban hogy mint volt..... az egyéni nézet és mi nem téveszthetjük szem előtt, hogy lapunk az Irodalmi Társulat tulajdona.

Theologiai Közlöny, kiadja a debreceni „Hittanszaki Önképző Társulat“. Szerkesztő társak: Juhász Sándor és Virágos Sándor. Tartalom:

Alkalmi imádság Virágos Sándortól; Miért?! Bogdán Lajostól; A reformáció évfordulóján Acsay Lajostól; Barcsay Ágnes Juhász Sándortól; A protestánsok helyzete Magyarországon Mária Terézia alatt, irta: J—sz S—r: Záróbeszéd az 1898. okt. 31-iki reformációi emlékünnepeyen Bogdán Lajostól és a Különfélék rovata. Üdvözljük a Theologiai Közlöny szerkesztőit és kívánjuk, hogy a jó viszony, a mi a mult évben megszűnni látszott, ismét helyreálljon. Mi rajta leszünk. (K. A.)

Egyleti élet.

A napokban heves küzdelem után ngs Dr. Bartha Béla jogi kari dékán elnöklete alatt új elnököt választott a *Jogász Önképzőkör* Korsós Zoltán helyébe.

Két kandidált volt, mindkettő erős párttal dícesegetett; végeredményben megejtetvén a választás, elnökké 2 szótöbbséggel Balogh János választatott meg.

Ezután Korsós Zoltán leköszönő levele olvastatik, a mit a kör jegyzőkönyvbe vétetni óhajt. A gyűlés ngs. Dr. Bartha Béla elnöklő dékán ur éltetésével végződött. — Legközelebbi gyűlésen működni fognak: Mocsáry Miklós és Jákó Gyula 3. jh.

A *Magyar Irod. Társulat* legutóbbi gyűlésén Balogh Sándor 2. jh. olvasott fel érdekes humoreszket, szavalt Takács Endre 2. jh. Az ornamentikáról Mocsáry Miklós adott elő mértani bizonyításokat. egy-két szó előrebocsátása után. Kitűnő humoristánkknak azonban komoly előadása nem sikerült ez alkalommal. dacára annak, hogy a körben igen élénk figyelem összpontosult feléje. — Nagyobb vitát provokált Madarassy Gyula 3. jh. bírálata, ki mindig azt igyekezett fejtegetni: hogyan kellett volna szavalni a szavalónak?

Zenekör. Készül a cigánybanda is, nagy szószólója Kemény Emil és a kis László Jenő. A szerdai koncerten nagy feltűnést keltett a Baics Izidor darabja, a kire büszke lehet köre. Kitűnt még Pásztor Gy., Simonescu S. és Spitz Lipót. A közönség legnagyobb meglepéssel távozott a városháza diszterméből. Este diszvasora volt.

A *Jogász Önképzőkör* 1899. május 1-re a következő pályatételeket tüzi ki:

1. A büntetőjog fejlődése az Árpád-házbeli királyok alatt. Jutalma 20 korona.

2. Az éghajlati viszony, földrajzi fekvés, klíma befolyása az államélet alakulására. Jutalma 20 korona.

A Magyar Irodalmi Társulat folyó hó 13-án Csokonai-ünnepélyt rendez a városháza dísztermében belépti díj nélkül. Ez igen látogatott népszerű ünnepélyre beérkeztek már a pályamunkák, a melyek közül a legsikerültebbek lesznek a programba felvéve.

Erdélyi kör. A kollegium kebelében fennálló Erdélyi kör decz 1-én tartotta II-ik rendes közgyűlését a Fehér ló vendéglő helyiségében. A gyűlésen Boross Lajos elnökölt, a jegyzőkönyvet Sipos Béla vezette. Nevezetesebb határozatokat érdemesnek tartjuk felemlíteni. Az Erdélyi kör kimondta, hogy tagjai más asztaltársaságban rendes tagokul nem szerepelhetnek. A kör tagjainak száma a lehetőségig korlátoltatik, s minden erdélyi akadémiai hallgatóra a tagság kötelező. A jövő gyűlés e hó közepén lesz.

Jogász asztaltársaság. A tavaly oly szép virágzásnak örvendett J. A. T. egyelőre feloszlott. Deczember 3-án tartott ülésén a tagok egyhangulag kimondták, hogy a társaságot a múlt évi szellemben nem óhajtják fenntartani. A kör ideiglenes vezetése 5 tagu fenntartó bizottságra bízott. Bánhegyesi Lajos elnököt pedig tiszteletbeli taggá választották. Óhajtandó volna, hogy az igazán derék egyesület mi hamar életre keljen.

Vegyes közlemények.

— **A debreceni református egyház presbytriuma** december 11-én a főiskola dísztermében kegyeletes ünnepélyt rendez, Klobusiczky Pál és hitvese Pallay Erzsébet árva szegény tanulók jóltevőinek emlékeztére, alapító levelök 100-ik évfordulóján. A kegyeletes ünnepélyen emlékbeszédet nagy. Balogh Ferenc hittanár fog tartani.

— **Csokonai Vitéz Mihály sirjánál.** Egy lelkes kis csapat vonult Csokonai születése napján ki a hatvanutcai temetőbe, leróni a kegyelet adóját a sokat szenvedett zseniális költőnek. Mintegy harminc akadémiai hallgató elénekelte a Hymnuszt, Sipos Béla megható beszédet mondott és Acsay Lajos alkalmi költeményét szavalta el. A szendergő természet, a szomorú egyhangúság, a leveleiktől megfosztott fák csak emelték a kegyeletes ünnepély hangulatát, a minek rendezését igazán a Cso-

konai iránti tiszta lelkesedés sugallta. — A kollégium melletti Csokonai szobornál Kovácsy Kálmán szavalta el saját költeményét és Kun Béla tartott emlékbeszédet.

— **Kabai mulatság.** Még nem felejték el sokan a Kabán töltött napokat, a hol múlt évben is az ak. ifjúság egy része fényesen sikerült mulatságot rendezett. Most ismét tervbe van véve egy hasonló színezetű estély rendezése, a mihez előre is szép remény fűződik, ismerve a házigazdák szívélyes figyelmét és a kabai lányok kedélyes hangulatát.

— **A joghallgatók becsületszéke** nov. hó 22-én alakult meg Dr. Bartha Béla jogi kari dékán, elnöklő felügyelő tanár vezetése alatt, ki hosszú beszédben fejtegette a becsületszék feladatát. Tagjai lettek: Kun Béla, Vass Gyula, Lakatos Kálmán, Balogh Sándor, Vajna Géza, Domokos Kálmán. Póttagok: Madarassy Gyula, Szita Sándor és Váró Géza joghallgatók.

— **Főmunkatársunk kötete.** A d y Endre lapunk főmunkatársa most rendezi sajtó alá vers kötetét. Ajánljuk a tehetséges fiatal költő munkáját olvasóink figyelmébe. Egy kötet ára 60 kr.

— **Pusztaszeri milleniumi diák emlék.** Kevesen tudnak róla, hogy ilyenek is kellene lenni. Eszünkbe jut pedig ez abból az alkalomból, hogy két jogász beszélgetett róla.

— Hiszed te, — kérdi az egyik — hogy ez az emlék valaha fel lesz állítva?

— Hát te hiszed?

— Én nem!

— Én sem!

Nyíltan kimondjuk, hogy mi sem. Az „Egyetemi Kör“ ugyan még egy lépést sem tett. Kecskemét? Ott meg alusznak a jogászok!

— **Az egyesületek ünnepélyeiről.** Ez évben pezsgő élet uralkodik minden egyesületünkben. A buzgó elnökök pedig, hogy mentől szebb tanujelét adhassák e tényleg komoly törekvésnek, programjukba vették a városi közönség előtt ünnepélyek rendezését, hadd lássa meg az a közönség, hogy mit kultivál akadémiajának hallgatócsapata és hogy győződjék meg művészi érzékéről, a mit szorgalmasan fejleszt úgy a szavalás, mint a zenészet terén. — De nem gondolták talán meg buzgó elnökeink, hogy sok még a jóból is megárt. Az irodalmi estély sikerült, a zene-koncert is. Ugy értesülünk, hogy követni óhajtja a példát a Jogász Önképzőkör, a J. S. Egyesülete és így menne tovább. — A jövőre való tekintettel, csupán az egyesületek érdekében, kénytelenek vagyunk felemlíteni e sorokban, eltekintve a közeli jogász táncestélyektől, hogy a publikum is szívesebben venné, ha ritkábban egyesült erővel rendeztetnének impozánsabb, — több anyagi és erkölcsi haszonnal járó diszünnpélyek. Reméljük a vezetőség megérti ezt és ő is be fogja látni ennek szükségét, praktikusságát. És egyebekben nem lehet kétség. (O.)

— **Gráci diákélet.** Lapunk múlt számában megindult „Gráci diákélet“ folytatása, térszúke miatt jövő számmunkra maradt.